

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690091936.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Men da jeg vilde byde ham Farvel, sagde den fromme Mester: »Bi dog lidt. Vort Maaltid er for Haanden«. Med disse Ord nedhejsede han en Spand i Søens Brand og drog den op, til Randen fuld af brusende Ætervin, hvis Bobler brast og klang, idet de brast. Dernæst udstrakte han sin højre Haand, og se, et Brødfrugttræ - forunderligt! jeg havde ej set det før - hang over hans Hoved ned fra Klippens Skraaning, som om det voksede nedad, og forlængede med sine Grene Hulens Loft. Han plukkede nogle af de langagtige Frugter, i Form og Størrelse næsten som Hvedebrød, og derpaa slog han med Staven paa den Sten, hvorpaa han stod. Men Stenen havde Stemme, og stærkere end fra de tonende Flintesten, man stundom finder, udsprang dens Klokkeklang i Hulen som et Væld. 43 Da Klangen havde fuldendt sit Løb og spredt sig i Luften som et kugleformigt Vandspring, hvis Styrke tager af mod Yderfladen, og da den samme Klang som sagte Genlyd var vendt tilbage imod sit Udspringssted, da drog den med sig en Skare af Eneboere, der ærbødig hilste Mesteren og venlig mig. Da sagde Mester Eckhart: »Fordi vi dagligen erfare Brødets og Vinens Kraft - af den Grund tro vi, at vi i Brødet nyde det samme hellige Legeme, hvori vi tro og føle, at vi med alle fromme ere indlemmede. - Og i Vinen nyde vi det samme hellige Blod, der udsprang af Lansesaaret og rislede ind i alle aabne Hjerter, nu ogsaa risler rødt ind i vore Aarer og forener os med hverandre og med den Korsfæstede til een«. Saaledes taledes han værdig og ydmyg i det samme Nu og sad som Prior mellem lige Brødre. I tvende Dage havde jeg intet nydt, i tvende Dage, der tyktes mig hver lang som et Jordeliv. Med Vellyst nød jeg derfor det søde Brød og maatte sande Mester Eckharts Ord; thi dets livsalige Næring gennemtrængte kraftig og duftende mit hele Legem. Men da jeg fornå, at mer med jordisk Hunger end aandelig Længsel søgte min Læbe og Tunge den hvide Manna, voved jeg ej at kysse Vinens Rose, men nøjedes med at aande dens Duft. Tilmed betænkte jeg, at jeg befandt mig paa den katolske Kirkes Grund. Her maa en Lægmand ikke røre Kalken.